

2/2017

XB-1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

ZAHRA NIČNÍ POVÍDKY

Michael Swanwick

Dům snů

Derek Künsken

Dlouhý Skok

Steve Rasnic Tem

Hráči na vinici

ČESKÉ POVÍDKY

Dalibor Vácha

Nová Praha

Lukáš Hrdlička

Vybrat si cestu

Ivan Mls

Přátelská invaze
z Barnardovy hvězdy

PUBLICISTIKA

Jason Sanford

Fantastické paměti

Antonín Tesař

Podivnější věci
bratrů Dufferových

Cena: 95 Kč - 4, eura

9 771804 660004

Ian McDonald
Pátý drak

S.R.O.

Levně, rychle a kvalitně bez zbytečných časových nároků Vám poradíme se zavedením a zajistíme/udržíme certifikaci nejen následujících systémů jakosti :

Řízení kvality	dle ISO 9001
Enviromentální management	dle ISO 14001
Management BOZP	dle BS OHSAS 18001
Ochrana Informací ISMS	dle ISO 27001

*** * ***

Při certifikaci dlouhodobě spolupracujeme s United Registrar of Systems Czech, s.r.o., která je pod akreditací UKAS (United Kingdom Accreditation Service), což je garancí nezávislosti a odborné kompetence auditorů.

*** * ***

Pro naše klienty jsme schopni zajistit i provádění nezávislé revizní a inspekční činnosti, sledování měnící se legislativy (zejména ad OHSAS 18001 a ISO 14001) a zajištění rizik hospodářských a podnikatelských rizik.

*** * ***

**Předplatitelé časopisu XB - 1 mají automatickou slevu 10 % na služby QSJ s.r.o.
po celý rok 2017**

WWW.QSJ.CZ

XB1

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Michael Swanwick: Dům snů	3
Derek Künsken: Dlouhý Skok	8
Steve Rasnic Tem: Hráči na vinici	14
Ian McDonald: Pátý drak	20

Domácí SF

Dalibor Vácha: Nová Praha	28
Lukáš Hrdlička: Vybrat si cestu	42
Ivan Mls: Přátelská invaze z Barnardovy hvězdy	53

Publicistika

Jason Sanford: Fantastické paměti	61
Antonín Tesař: Podivnější věci bratrů Dufferových	63

Fantastická věda

Podzemní oceány; Budeme žít na Titanu?; Technosféra váží 30 bilionů tun; Uslyšíme stromy růst?; Novozélandčané hlásí úmyslné vyhubení motýla; Mohly by opice mluvit?	62
---	----

Filmfaroniáda

Filmové premiéry; Rogue One: Star Wars Story ; Underworld: Krvavé války; Pasažéři; Assassin's Creed; Cesta za Vánoční hvězdou; Klapka!	66
--	----

Vivisektor

Čtenáři čtenářům; Vratislav Vyhlička: 2012: Poslední Hitlerova zteč; Darebáci; Ladislav Zelinka: 2050: Příběh pro budoucí pokolení; Ernest Cline: Armada; Zdeněk Šafář: Apokalypsa Evropy; Paul Tremblay: Hlava plná přízraků; Pavel Fritz: Archa zrůd; Janet Asimovová, Isaac Asimov: Popletený robot Norby; Žena se lvem; Laird Barron: Okultace a jiné povídky; Daniel Piskovský: Lepší svět; Amie Kaufmanová, Jay Kristoff: Illuminae; Miroslav Žamboch: Zakutí v oceli; Power Man; <i>Nové knihy</i>	71
---	----

Šéfredaktor

Vlado Ríša

risa@casopisxb1.cz

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

jiran@casopisxb1.cz

Redaktor

Martin Šust

sust@casopisxb1.cz

Časopis XB 1 s.r.o.

Praha 1, Nám. Republiky 1081/7

PSČ 110 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

tmv a. s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a. s.

prodejny firmy Relay

Předplatné

SEND s.r.o.

(www.send.cz/casopis/728/xb1)

Číslo vychází 5. 2. 2016

© Casopis XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Colin Price

Vlamování se do otevřených dveří

Je sice pravda, že dlouhá léta byla SF mužskou doménou, ale to neznamená, že by ženy-autorky byly utlačované. Myslím si, že je to prostě jen nebavilo.

Vzpomínám na první Parcony, kde se ženy vyskytovaly velmi sporadicky. Až s nástupem fantasy, která je zřejmě daleko bližší ženskému naturelu než technická sci-fi, se začaly autorky objevovat častěji a nyní už je těch úspěšných celá řada. Což neznamená, že by technickou SF nepsaly. Letos jsem vyhlásil jako téma pro sbírku povídek našeho nakladatelství space operu a první, kdo poslal svou práci, je Julie Nováková. Františka Vrbenská a Jana Rečková jsou další, které mi oznámily, že vbrzku už budou povídky mít hotové.

Vraťme se však k titulku Rozletu. S velkým až agresivním nasazením se začala propagovat sbírka povídek ženských autorek. Přiznám se, že chvílemi jsem si připadal, že jsem se ocitl v devatenáctém století mezi sufražetkami a obával jsem se, že dostanu coby příslušník opovrhovaného mužského plemene deštníkem po hlavě. Zřejmě to byla propagační strategie, čili jsem to bral jako věc editorek. Samozřejmě přeháním, ale slova naznačující diskriminaci autorek SF padala celkem veřejně. Což se mě, přiznávám, docela dost dotklo. Možná to platilo ve Spojených státech první poloviny dvacátého století, ale nyní a u nás? Když si probereme nejen sbírky povídek poslední doby nebo výsledky soutěží, tak je zcela jasné, že nám ženy pomalu ale jistě začínají vládnout. Příkladem budiž sbírka *Bájná stvoření*, kde ženy vedou v poměru 8:2. Přiznávám, že takový poměr není pravidlem, ale dobře píšících žen je čím dál víc.

Pokud má někdo potřebu vydat takovou sbírku, je to jeho věc a já jsem byl na ni zvědavý. Docela se mi líbila (viz recenze v tomto čísle). Jen trochu úsměvně na mě zapůsobilo, že úvod, který napsal muž (Martin Šust), a závěr ženy, Františky Vrbenské obsahují mnohé společné myšlenky. Jsem přesvědčený, že jsme ve stádiu, kdy se dobrý autor prosadí, ať už je jakéhokoli pohlaví.

Vlado Ríša

VELMISTRYNĚ ŽÁNRU

Organizace SFWA, sdružující americké autory fantastiky, ohlásila, že příští nositelkou prestižního titulu Velmistryně žánru se po zásluze stane spisovatelka *Jane Yolenová* (nar. 1939), u nás bohužel známá jen díky hrstce kratších prací. Cenu Damona Knighta pro třiatřicátého velmistra žánru si autorka převzme v Pittsburghu během konference pořádané ve dnech 18. až 21. května 2017. Yolenová je autorka značného množství knih pro děti, mládež i dospělé čtenáře. Za svou tvorbu získala ceny Nebula a Locus či World Fantasy Award za životní zásluhu.

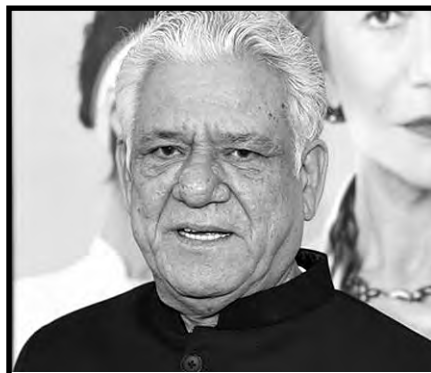
NAROZENINY

Nichelle Nicholsová se 28.12. 2016 dožila 84 let. Nejznámější její SF roli je poručík Nyota Uhura v původní sérii *Star Trek*. Navzdory prominentní roli Nicholsová zvažovala po prvním filmu *Star Trek* opustit a vrátit se k muzikálu. Setkala se v té době s Martinem Luthe-rem Kingem, který byl fanouškem *Star Treku*, a ten ji přesvědčil, aby zůstala. Nicholsová tak hrála v seriálu až do jeho zrušení v roce 1969. Vrátila se k němu, když namluvila samu sebe v ani-

movaném *Star Treku*. Objevila se i v jiných televizních seriálech, včetně hostující role v dramatu *Heroes*. Dvakrát namluvila samu sebe ve *Futuramě*.

ZTRÁTY

Závěr roku 2016 byl nemilosrdný a příznivce fantastiky v čekání na silvestrovské veselí notně zchladily zprávy o úmrtí hned několika oblíbených tváří. Dne 24. prosince navždy odešel spisovatel **Richard Adams** (nar. 1956), známý především díky legendární králičí *Daleké cestě za domovem* (1972) a volnému pokračování *Příběhy z kameňového vrchu* (1996), ovšem za zmínku stojí rovněž jeho fantasy romány *Shardik* (1974) a *Maia* (1984), jež jsou určený dospělým čtenářům.

O tři dny později, tj. 27. prosince, zemřela herečka **Carrie Fisherová** (nar. 1956), která proslula především rolí princezny Leii ve snímku *Star Wars* (1977) a v navazujících dílech. Zatímco svou práci na chystané epizodě VIII už odvedla, pro budoucí epizodu IX bude muset studio vyřešit, jak ji nahradit. Studio Disney ovšem zřejmě vyinkasuje tučných 50 milionů dolarů, protože se proti smrti herečky chyťte pojistilo. Carrie rozhodně nebyla pouze hvězdou princezny, zahrála si v mnoha dalších filmech a napsala řadu knih. Fanoušci nyní po studiu požadují zařazení její nejslavnější postavy mezi oficiální disneyovské princezny...

DŮM SNŮ

(HOUSE OF DREAMS)

„Zabil jsi někdy člověka?“ zeptal se tulák.
„O něčem takovém se nebavíme,“ odpověděl jeho společník.

„Já jich zabil pět. To není moc. Ale dva z nich jsem zabil holýma rukama, a to není snadné, to tě ujišťuji.“

„To určitě není.“

„Ty to nevíš?“

Druhý tulák neodpověděl. Oba se dál vlekli zamrzlým německým venkovem. K zdejšímu kraji byla zima skoro stejně tvrdá, jako byla k zemím víc na východ tvrdá válka. Silnice byly zvlněné, mosty zničené, střechy propadlé, a jestli snad na polích zbylo něco k paběrkování, bylo to pohřbené pod vrstvami ledu. Strniště praskalo pod nohama jako sklo a znesnadňovalo chůzi. Jenže silnice byly ucpané utečenci, a protože oba tuláci mířili opačným směrem, k frontě, jejich používáním by k sobě jenom přitahovali pozornost.

„Rittere?“ řekl první tulák.

„Mmm?“

„Pamatuješ si naše instrukce?“

Ritter se zastavil. „Samozřejmě, že pamatuji,“ odpověděl. „Ty ne?“

„Ale jo, pamatuji. Jenom už jim nějak nevěřím. Kráčíme už tak dlouho, že mi celý můj život připadá jako sen. Někdy si dokonce ani nevzpomínám, kam jdeme.“ Když Ritter neodpověděl, jeho společník se odvrátil. „Neměli bychom tady ale takhle stát v otevřené krajině a čekat, až nás najdou kozáci.“

Znovu vykročili. V dálce před nimi se objevil strom bez listů a pomalu se přibližoval. Poskytl jim krátký odpočinek od monotónních neměnných polí, a pak zmizel za zády. „Rittere?“

„Hm?“

„Oslovuji tě jménem, jak to dělají skuteční kamarádi. Proč ty mě nikdy takhle neoslovíš?“

Ritter se znovu zastavil. „To je dobrá otázka,“ opáčil. „Opravdu velmi dobrá otázka.“ Do hlasu se mu vkradl hněv. „Dovol, abych ti položil pár vlastních. Jak to, že neznáš naši misi, náš cíl a dokonce ani vlastní jméno? Proč je všude takové ticho a klid? Proč moje nohy nejsou unavené vším tímchozením? Proč nebe tak moc připomíná omítnutý strop? Proč nerozeznávám črty tvého obličeje? Jak to, že nejsi vysoký ani nízký, hubený ani tlustý, brunátný ani bílý? Kdo vlastně jsi a co to se mnou hraješ za hru?“

Neměl jste použít slovo „sen“, řekl ženský hlas.

Tím to nebylo. Když jsem se pokusil zjistit, kdo je jeho společník, něco mu napovědělo, že jsem podvodník.

Toto sezení je každopádně u konce.

Všechno zčernalo.

* * *

Když se Ritter probudil, zjistil, že leží na pěrovém podhlavníku v ložnici se žlutými zdmi a zeleným obložením. Na mycím stolku stál květovaný džbán a za oknem se záclonami byla vidět zimní krajina. U okna stál malý muž s nejširšími rameny, jaká kdy Ritter u lidské bytosti viděl, a s rukama založenými za zády vyhlížel ven. V dřevěném křesle seděla stařena, v ruce držela rámeček na vyšívání a vyšívala malými pevnými stehy, které vždy zakončovala rázným škubnutím. „Kde to jsem?“ zeptal se Ritter. Hlavu měl těžkou a otupělou.

„Na bezpečném místě.“ Muž se s úsměvem obrátil. Měl kulatý dobrotivý obličej. Když ho člověk spatřil, chtěl mu důvěřovat. „Mezi přáteli.“

„Ach.“ Ritterovi pokleslo srdce. „Chápu.“ Zavřel oči. „Aspoň že jsem se dostal za frontovou linii.“

„K vlastní škodě,“ řekla stařena. „Už jsme přišli na to, že jste ve službách britské tajné služby. Vaše přítomnost zde v civilním oblečení by sama o sobě stačila k ospravedlnění vaší popravky jakožto cizího špiona.“

„Jsem německý obyvatel pocházející z Rakousko-německobavorského kraje,“ odvětil mírně příkře Ritter. „Mám právo být ve své vlastní zemi.“

Muž lehce vyčítavě zavrtěl hlavou. „Země, ve které jste se narodil, přestala existovat už před celými týdny. Z legálního hlediska jste nacionalistický partyzán nacházející se v nejzápadnější provincii Mongolského císařství. Ale to jsme nezačali nejšťastněji. Zkusme to znovu. Doktorka Nergüi a já jsme soudní psychiatři. Zahájili jsme program snové terapie určený zaprvé k tomu, abychom od vás získali informace, následně k tomu, abychom vás s jejich pomocí vyléčili z vaší nepromyšlené loajality k anachronickému a disfunkčnímu režimu, a nakonec abychom vás bezvýhradně získali pro naši věc.“

„To nebude možné,“ zhodnotil Ritter přesvědčeně.

„Představte si Borsuka a mě jako ničitele přehrad,“ řekla doktorka Nergüi. „Vrtáme a vrtáme, bez nějakého viditelného výsledku, až nakonec naše úsilí přinese jednu kapku vody. Krátce nato se objeví další, pak další a další, a než se vzpamatujete, zeď praskne a jezero, které přehrada zadržovala, vytryskne ven a všechno zaplaví.“

„Prozatím ale toho klábosení dost,“ Borsuk poplácal Rittera po rameni. „Jděte spát, příteli. Čeká nás těžká práce. Opravdu hodně těžká.“

Ritter pocítil, jak zcela proti své vůli upadá do temnoty, do hlubin spánku. Měl pocit, že kdesi velmi, velmi daleko, v nočním lese, vycítil někoho nebo něco, co ho hledá. Z nějakého důvodu mu to připadalo důležité.

* * *

Ve svém snu stál Ritter v klasicky strohé, dubem obložené kanceláři Sira Tobiasa Gracchuse Willoughby-Quirka. Na stole před nimi bylo rozprostřeno oblečení a vybavení nemajetného člověka.

Sir Toby mávl rukou k otrhanému šatstvu. „Vše, co tady vidíte, je přesvědčivě ošuntělé, ale zároveň použitelné. Kabát je z kvalitní hrubé vlny – dokonce i záplaty. I úplně nasáklý vodou vás udrží v teple. Boty vypadají sešle, ale byly vám ušity na míru. Jsou vodotěsné, napuštěné voskem ze svíčky, jak to vandráci dělají. Uvnitř tkaniček jsou struny od pianu vhodné k výrobě ok nebo škrcení. Bylo by podezřelé, kdybyste měl u sebe pistoli. Budete mít nicméně tohle.“ Zvedl něco, co vypadalo jako obyčejný kuchyňský nůž. „Sheffieldská ocel. Starožitná, ale ostrá. Dřevěná střenka je zlomená a zdánlivě provizorně spojená dohromady proužky plátna. V boji se však na ni můžete spolehnout.“

„Vidím, že mám před sebou drsnou cestu,“ poznamenal Ritter. „Kam přesně chcete, abych šel?“

„Posílám vás s vaším partnerem na kontinent, za nepřátelské

linie. Sejdete se tam s členem hnutí odporu, který pro nás má důležité informace.“ Sir Toby vytáhl obálku a Ritter ji s podivným pocitem a bezdůvodným váháním otevřel a začel se. Ob-sahovala jméno, adresu a datum. Nic víc.

„To je všechno?“

Sir Toby si vzal obálku zpátky. „Nechci vám dát víc než na-prosté minimum informací, pro případ, že byste padl do zajetí.“

„Nepadnu do zajetí. Ale kdyby ano, jsem přesvědčený, že bych utekl.“

„Ale?“ Sir Toby se opřel dlaněmi o stůl a naklonil se dopředu. Oči mu svítily. „Jak?“

Ritter udiveně řekl: „Vždyť víte jak. Můj...“ Rozhlédl se po kanceláři, jejíž zdi se vzdouvaly a napínaly jako plachty ve větru. Pohlédl na bustu arcimága Rogera Bacona umístěnou v tympanonu nade dveřmi, která po něm chlípně pošilhávala a mrkala; na kalamář, který se vznesl do vzduchu, aniž by z něj ukápla jediná kapka jeho obsahu. Připadalo mu, že je to všechno špatně. Dokonce i samotný Sir Toby působil jako nepřesvědčivé řídké plátno zakrývajcí nějakou temnější a pravdivější verzi reality. Rittera rozbolela hlava. Bylo těžké myslet logicky. „Nebo ne-víte?“

„Řekněme, že nevím. Čistě jako takové cvičení. Jde o vašeho partnera, že? Spoléháte, že vás zachrání.“ Sir Toby se usmál způsobem, který působil blahosklonně, dravě, neupřímně. „Že je to tak, synku?“

Ritter křečovitým pohybem smetl desku stolu a rozházel oblečení, boty i nůž na všechny strany. „Vy nejste můj otec. A stejně tak nejste muž, kterým předstíráte být. Jste zjevně součástí nějaké konspirace. To ale nebude fungovat. Ze mě nic nedostanete!“

Skvělá práce. Vráťmu mu teď vědomí.

* * *

„Vidíte, jak snadné to bylo?“ řekl Borsuk. „Doktorka Nergüi vás uspala a já vedl vaše myšlenky, a nyní známe vaši misi, jméno, kterým se váš kontakt identifikuje, a kde a kdy ho můžeme zajmout. Zbývá už jen odhalit totožnost vašeho převelice záhadného partnera.“

„Pořád si myslíte, že se nezlomíte?“ zeptala se doktorka Nergüi.

Když Ritter neodpověděl, zvedla vyšívání a pokračovala v práci.

Ritter dlouho ležel v posteli, se zavřenýma očima, a naslouchal škrábání husího brku – Borsuk bezpochyby zapisoval, co zjistil. Zbytek domu byl tajuplně ztichlý. Slyšel drobné skřipání a vrzání lehce se posouvajících prken, ale žádné hlasy, kroky, ani nejslabší náznak, že by byl dům, s výjimkou lidí přítomných v této místnosti, obydlen. Nakonec se zeptal: „Takže jste tady jenom vy dva? Žádní zřízenci ani strážé?“

Zavládlo náhlé ticho. Pak Borsuk pravil: „Je to optimista, doktorko Nergüi. Dokonce i v tak krajní situaci sonduje tento mladík informace, snaží se najít naše slabiny a naplánovat si útěk.“ Znělo to skoro, jako by byl na Rittera pyšný.

„Jestli jste si nevšiml, je válka,“ odpověděla Ritterovi doktorka Nergüi. „Zdroje se ztenčily. Musíme si vystačit s tím, co máme. Ale jestli si myslíte, že my dva na to nestačíme...“ Vytáhla nůž, který dal Ritterovi Sir Toby, a položila ho na noční stolek. „Posaďte se.“

Ritter se posadil.

„Teď ten nůž zvedněte.“

Zkusil to. Kdykoliv se ale jeho prsty přiblížily ke střežce, ukázalo se, že je jeho ruka buď nad nebo pod nožem a nůž nemůže uchopit. Zkoušel to znovu a znovu, se stejnou rozčilující

absencí kýženého výsledku.

Doktorka Nergüi suše poznamenala: „Chápete tedy, že je zbytečné pokoušet se o útěk.“

„Chápu, že jste kouzelníci s šarlatánským talentem pro iluze. Pořád mám ale svou nezdolnou teutonskou vůli, díky Bohu. Můžete mě zabít, jestli chcete, ale vaše šestáková magie mě nepřinutí plnit vaše příkazy.“

Borsuk nepřítomně (protože pořád psal) poznamenal: „Iluze byly ze všech talentů považovány vždy za ty nejslabší. Mohli bychom vás přimět sejít z útesu nebo vám ukázat mrtvou tvář člověka, kterého nejvíc milujete a přesvědčit vás, že jste ho zabil vy – alespoň dočasně. Ale nedokážeme zapálit les jako pyromancer, ani někoho zmrazit omrzlinami jako ledový čaroděj. Naše magie časem vyprchává, a proto jí nikdy nebyla přikládána velká cena.

Jenže pak se přišlo na to, že iluze jsou klíčem ke zdroji veškeré magie vyvozované se ze síly mysli. Doktorka Nergüi je ve své domovině za své objevy považována za skutečně význačnou ženu. Měl byste být pyšný, že se věnuje vašemu případu.“ Borsuk rozsypal po dopise písek, a pak ho zase seřásl. „Váš kontakt žije ne-celou hodinu chůze odsud. Posla, který ponese vojenské rozvědce tuhle zprávu...“ zachřestil pergamenem, „... očekávají až zítra ráno. Kdybyste tak byl volný, mohl byste svůj kontakt varovat, získat informaci a vyškubnout úspěch z řetavých uhlíků selhání.“

Na dobu jednoho úderu srdce poskočila v Ritterově hrudi naděje. Pak řekl: „Škádíte mě.“

„Možná. Oblečte se. Vaše šaty jsou ve skříni. Před doktorkou Nergüi se stydět nemusíte, je to babička –“

„Prababička.“

„... prababička, a všechno tohle už viděla. Boty máte pod postelí. Nezapomeňte si vzít dva páry ponožek, venku je zima.“

Ritter udiveně udělal, co mu bylo řečeno.

„A teď odejděte.“

Dveře z ložnice vedly do útulného salonku zaplaveného šedivým zimním světlem. Jeho zablácený zimmník visel na kolíku vedle dveří. Ritter si ho oblékl. Vyšel ven a s mrkáním se zastavil na vstupním schodišti. Zamrzlá pole, která si tak zřetelně vybavoval ze svého snu nebo halucinace, se táhla až k lesu, který byl zjevně celé míle daleko, byla z něj jenom linka v dálce. Udělal k němu několik váhavých kroků, a pak se ohlédl k budově, kterou právě opustil. Na ceduli nade dveřmi bylo napsáno **Санаторий**. Sanatorium. To byla jediná indikace, že jeho vězení nebylo jenom obyčejným statkem.

Otočil se zpátky k obzoru a vykročil. S každým krokem čekal, že se za ním ozve křik, po kterém přijde kulka do zad. Z nevysvětlitelných důvodů k tomu nedošlo. Neohrabaně se rozběhl přes strniště, které mu křupalo pod nohama. Kromě líného krákání vran v dálce byly jedinými slyšitelnými zvuky jeho kroky a chraplavý dech.

Nebylo možné, že by ho jen tak propustili.

Nebo bylo?

Stromy byly skoro nedosažitelné. Kdyby se k nim ale dostal, měl by nepatrnou šanci na útěk. Utíkal, a jak běžel, chladný vzduch mu čistil hlavu. Mentální mlha se konečně zvedla a odhalila všemožné druhy bolesti, které se pod ní ukrývaly. Zjevně měl značné podlitiny na nohách, ramenou a hýždích, a žebra ho bolela, jako by je měl v ohni. Bezpochyby to byl následek bití, kterého se mu dostalo, když byl chycen. Matně si vybavoval, že jednoho z nepřátelských vojáků zabil, než ho přemohl. Byl to zázrak, že je pořád naživu.

Určitě ne, jen tak by ho nepropustili. Ne když zabil jednoho z nich.

A přesto... statek se za ním ztratil v nicotě. Zadýchaně zpomalil do chůze. Několikrát zakopl a znovu získal rovnováhu,

jednou se rozplácl na zem, která byla tvrdá jako skála a chvíli si myslel, že má vymknutý kotník, ale podařilo se mu to rozchodit.

Ohlédl se přes rameno. Statek pohltila vzdouvající se pole a kromě něj tady pořád nikdo nebyl. Proč ho nepronásledovali?

Nedávalo to smysl.

Ledaže ho pozorovali z dálky, buď nějakým magickým, nebo přirozeným způsobem. To bylo jediné rozumné vysvětlení, které ho napadlo. Právě proto se zdržel toho, aby svou mysl vyslal hledat Frekiho. Jestli byl sledován, nebo ještě hůř, jestli ležel v posteli a měl halucinaci, nechtěl svým vyšetřovatelům poskytnout informaci, po které – s výjimkou jména a polohy jeho kontaktu – toužili nejvíc – informaci, že je členem Vlkodlačího sboru a že jeho společníkem na cestách je vlk. Takže jakkoliv si přál koordinovat svůj útěk s Frekim, neodvažoval se to zkusit.

Ritter byl trénován využívat svého vlka jako zbraň. Když měl Frekiho po boku, vyrovnal se deseti mužům s běžnou výzbrojí. Jenže na tuláka cestujícího ve společnosti vlka by byl nezapomenutelný pohled. Proto cestovali odděleně, Ritter po silnicích a jeho partner se držel v příkopech a v houštích tak, aby mezi nimi byla vzdálenost půl míle až míli. To způsobilo, že Freki nemohl Ritterovi pomoci, když byl zajat (teď už si na ten incident vzpomínal) nečekanou hlídkou drancovníků, kteří si chtěli doplnit proviantní dávky ukradenou slepicí nebo kusem slaniny vymámeným od místních.

Kdyby tak jenom nebyl ztratil nervy a nezabil toho vojáka! Nespatřili by pak, že bojuje jako příslušník armády a možná by ho byli nechali, zbitého, ale naživu, tam, kde ho našli.

Nebo taky ne. Jejich seržant se choval jako člověk s druhým pohledem. Lidé se štipkou talentu často končili jako poddůstojníci, nebo i lépe. Ve válečných časech to takové muže táhlo do armády, kde mohli být povyšováni navzdory tomu, že měli k urozenému původu daleko.

Ritterovi už byla zatracená zima na nohy i na ruce. V kapse zimníku míval pár nestejných rukavic. Z kapes mu ale všechno vzali, včetně nože, sirek, fajfky, měšce s tabákem a malého pytlíčku sušených semen určených k zahánění hladu. Vtáhl proto ruce do rukávů kabátu, zastrčil si je do podpaží a šel dál. A dál.

Míjely hodiny a vzdálená linie stromů nevypadala být o nic blíže než předtím. Spatřil ale před sebou budovu statku, které se z komína vinul proužek modrého kouře. Ritter zapřemýšlel, jestli ji úplně obejít, nebo se tam zastavit a zjistit, jestli by se nemohl nabídnout jako pracovní síla, údajně výměnou za jídlo, ale ve skutečnosti kvůli informacím. Sedláci byli díky své izolovanosti mnohem náchylnější k probírání drbů, než si většina lidí uvědomovala. Bylo dokonce možné, i když jenom nepatrně, že by měl příležitost ukrást koně.

To byly povzbudivé myšlenky. Čím byl ale k budově blíže, tím víc v něm rostl neklid. To místo vypadalo... povědomě.

S rostoucí sklíčeností došel ke statku.

Nad dveřmi byla cedule.

Санаторий.

Byl zpátky tam, kde začal.

Na okamžik málem ztratil veškerou naději. Pak ale narovnal ramena, otočil se o devadesát stupňů a znovu vykročil. Jako důstojník a pruský džentlmen se nemohl poddat zoufalství.

Slunce pronikající mraky vrhalo téměř neznatelné stíny. Ritter šel tak, aby měl vlastní stín pevně po své levici a nanicovatě orientační body, které viděl ve střední vzdálenosti – kámen, zamrzlou hroudu hlíny a mrtvou rostlinu trčící ze sněhu – udržoval v zákrytu. Soustředil se, aby jeho měření byla co nejpřesnější. Tu a tam se zastavoval a pohledem za sebe kontroloval, jestli se jeho otisky nohou táhnou přímo a neochvějně k obzoru. Na-

konec pod ním nohy povolily a on padl kolena na zamrzlé pole. Nedaleko něj se otevřely dveře.

„Nuže?“ řekla doktorka Nergüi ze vstupního schodiště sanatoria. „Už jste se přesvědčil?“

Ritter se na ni vyčerpaně podíval, a pak se rozhlédl na obě strany. Na zledovatělé zemi byla vyšlapaná pěšinka. Zahýbala kolem obou rohů budovy. Celý den chodil dokola kolem statku.

Pak byl u něj najednou Borsuk, který mu pomáhal na nohy a vedl ho dovnitř. Bylo tam teplo. S vděkem ucítil, jak se jeho ramena zbavují váhy zimníku. Borsuk ho usadil na pohovku. Pak se sám posadil do naducaného křesla a řekl: „Zkusíme teď něco jiného. Chtěl byste si raději promluvit o své matce, nebo o svém sexuálním životě?“

Doktorka Nergüi zvedla ruku. „Podívejte se na něj. Pořád vzdoruje.“

Borsukovi znehybněl obličej. Pak prohlásil: „Pozoruhodné. Pořád doufá, že uteče.“

„Hranice mezi nadějí a sebeklamem je dosti tenká. Dle mého profesionálního úsudku by pacientovi prospělo, kdyby mohl nahlédnout do své budoucnosti.“

„Souhlasím,“ přisvědčil Borsuk.

* * *

Ritter seděl na posteli, která byla jediným kusem nábytku v jeho pokoji ve zchátralém penzionu v Miller's Court ve Whitechapelu, a zouval si boty. Měl strach, že chytí plíseň. Kůže mezi prsty na nohách byla bílá jako kůže mrtvol, a když si sundal ponožky, zvedl se z nich odporný puch. Nedalo se s tím mnoho dělat. Konečky několika prstů byly zčernalé omrzlinami. Píchl do každého z nich špičkou nože. Ve třech neměl žádný cit. Měl na nohách také puchýře, ale ty bylo lepší nechat na pokoji. Kdyby je propíchl, mohly by se infikovat.

Ne že by čekal, že bude naživu tak dlouho, aby k tomu mohlo dojít.

Když se pokusil navštívit Sira Tobyho, strážu u vládní budovy ho odehnaly. To ale očekával. Týdny těžkého života ho úplně změnily. Nevypadal už jako někdo, kdo by měl co pohledávat v úřadu rozvědky. Dokonce i jejich informátoři z podsvětí se oblékali lépe než on.

Zvedl zbyteček svíčky, a když s ní zamával sem a tam, podařilo se mu podle pohybu stínu najít hřebík zatlučený do zdi. Pověsil na něj jednu z ponožek, aby se provětrala. Pak, když se mu nepodařilo najít druhý hřebík, pověsil druhou ponožku přes tu první.

Lehl si na postel a pokoušel se přemýšlet. V hlavě mu však hučely vzájemně si odporující hlasy. Jak to bylo dlouho, co se naposledy vyspal? Jeho končetiny byly stejně neklidné jako unavené. Cukalo mu v prstech pokaždé, když zavřel oči, samy se mu znovu otevřely.

Hluboko v duši všichni muži nenávidí své otce.

Soustřed se, zatraceně! Nemělo smysl chodit do klubu Sira Tobyho – ani v dobách, kdy ještě vypadal jako důstojník, by nebyl vpuštěn dovnitř, pokud by nebyl ve společnosti některého z členů. Bude ho tedy muset potkat na ulici, cestou z úřadu nebo do úřadu. Musel mu svou zprávu doručit osobně. Nemohl ji předat nikomu jinému. To bylo naprosto zásadní.

Házet sebou na posteli z boku na bok, ale nedokázal si udělat pohodlí. Prudce se posadil a sevřel si břicho rukama.

Myslí si, že ho spánek uzdraví.

Černé svědomí, ani když je v klidu, nezná odpočinku.

Ritter pohodil hlavou a zajel si prsty do mastných zacuchaných kadeří. Ani ne před půl hodinou utratil za tenhle pokoj posledních pár mincí, které měl, v naději, že když si trochu odpočine, pročistí

mu to mysl. Byly to vyhozené peníze. Nedokázal klidně ležet ani chvíli, natož tak dlouho, aby si mohl zdřímnout.

Se zamručením se posadil a začal si znovu obouvat boty. Ponožky nechal viset na zdi.

* * *

Než se dorazil do čtvrti Charing Cross, nastal soumrak.

Ulice se leskly deštěm, na který si Ritter nevzpomínal, i když od něj měl zvlhlý kabát. Splýnul se stíny, pozoroval kočáry, které kolem něj rachotily, vyhlížel jeden konkrétní. Kočár, který málokdy jel dva dny po sobě po stejné trase, protože ze sebe Sir Toby přirozeně nechtěl dělat snadný cíl pro nájemné vrahy. Ritter si proto nemohl být jistý, že ho dnes večer spatří. Jenže... způsobů, jak se dostat z jednoho místa na druhé, je omezený počet. A když, tak tu byly další večery.

Pak se k němu najednou s chřestěním blížil kočár. Okamžitě ho poznal, protože se v něm mnohokrát vezl. Zoufale se vrhl vpřed. „Sire Toby!“ Slova z jeho rtů vylétla jako havrani. Běžel vedle kočáru, mával, horečně se snažil upoutat pasažérovu pozornost. Viděl, jak kočí nahoře zvedá bič, aby ho odehnal.

V tu chvíli se ale v okénku kočáru objevil kulatý samolibý obličej, jehož oči se rozevřely úžasem. „Rittere!“ Sir Toby rozrazil dveře, natáhl ruku a vtáhl Rittera k sobě dovnitř. Svalili se na hromádku, pak se nemotorně usadili.

Byl uvnitř a kočár ani nezpomalil.

„Mám... zprávu...“ supěl. Vypadalo to, že se mu nepodaří popadnout dech. „Pro... vás.“

„Drahý příteli, myslím jsem, že jste – no, to je jedno, co jsem si myslel. Nesmírně rád vás opět vidím. Musíme vám sehnat nějaké čisté oblečení. Jak se tak na vás dívám, dobré jídlo by taky neuškodilo. Pronajmu vám pokoj v klubu. Normálně to není dovoleno, ale myslím, že to dokážu zařídit. Propána, vypadáte hrozně. Jakým peklem jste si asi musel projít.“

„Ta... zpráva.“ Ritter sáhl do zimníku a zašmátral po vnitřní kapse.

„Na to bude dost času, až se najíte.“ Sir Toby ho chlácholivě poplácal po ruce.

„Ne... to...“ Ritter k vlastnímu úžasu spatřil, že jeho vynořující se ruka svírá sheffieldský nůž, který dostal před tak dávno dobou.

A pak bodal a bodal a bodal a krev tryskala všude kolem.

* * *

„To byla naše první kapka vody,“ poznamenala doktorka Nergüi.

„Nesnažte se dělat, že jste ze železa.“ Borsuk vytáhl kapesník a Ritter do něj zabořil obličej. „Klidně si poplačte.“

K vlastní hrůze cítil, jak se v něm hromadí mohutné ničivé vzlyky plné smutku. Vyžádalo si to veškerou jeho sílu, aby je zadržel. Nebyl si jistý, že to dokáže dělat donekonečna. Ale vzdálená chladná část jeho mysli si pomyslela: No tak dobře, a sáhla do temnoty.

Jestli tu hru chtěli hrát takhle, oplatí jim stejnou mincí. Představil si Frekiho, jak by vypadal, kdyby byl člověkem – hřmotný, rozložitý, rozcuchaný, nebezpečný. V případě potřeby zabiják, ale naprosto bez jakékoliv zášti, a nezlomně věrný svým přátelům. Takový vlčí typ, dalo by se říct. Vytvářel tuto fikci vrstvu po vrstvě, až nakonec chybělo už jenom jméno, které by se k takovému muži hodilo. Ritter si vybral jméno Vlad. Vlade, pomyslel si. Pojď sem. Vlk nemohl chápat, proč se do jeho mysli tlačí obraz člověka, kterého nezná. Ale byl trénován, aby poslouchal povely. Vynořil se ze strouhy, ve které se schovával.